

Hoofdstuk 1

Hij liet de nog maar net veroverde zak van het platte dak vallen en keek snel over zijn schouder voor hij de sprong waagde. Hoe diep was het? Tweemaal zijn eigen lengte? Dat was te doen; hij had grotere hindernissen overwonnen.

Hij kwam soepel op beide voeten neer, herstelde zijn evenwicht steunend met een hand op de grond en bleef nog een paar tellen gehurkt zitten, de oren gespitst. Het was duidelijk: ze zaten nog steeds achter hem aan. Hij slingerde de met leer versterkte zak geroutineerd op zijn rug en begon te hollen, in een strak tempo. Zijn ogen waren gefocust op de ruimte tussen de losse stenen en de rotzooi waar hij omheen moest manoeuvreren. Deze open vlakke was gevaarlijk, maar hij had geen keus. Hier was hij zichtbaar en dus kwetsbaar. Snelheid was een onverbiddelijke noodzaak, want de zak op zijn rug wekte natuurlijk ieders nieuwsgierigheid. Hij vormde een doelwit voor elke met pijl en boog gewapende krijger die het op de zak voorzien had. Het bood voldoende motief om hem te doden. Ik ben veilig zodra ik de overkant bereik, dacht hij. Dat is bekend terrein; daar ken ik elke steeg en weet ik precies welke plekken ik moet mijden. Daar laat ik het plein van het Groot Station achter me en verdwijn ik tussen de hoge gebouwen, buiten het bereik van mijn achtervolgers en andere begerige ogen. Hij klemde de kostbare buit stevig met één hand vast en

rende stug door. Aan de andere kant van dit dorre plein wacht het Ruige Land, wist hij. Daar begint de wirwar van overwoekerde straten en voormalige stadsparken die de natuur op Scorfanía heeft terugveroverd: een ongetemd gebied waar niemand aanspraak op maakt. Het domein van wilde katten, konijnen, vogels en doornige struiken. En niet te vergeten: van duizenden steekmuggen die zoemend rondwolven bij de kelders vol water onder de woonblokken waar ooit mensen woonden. In het Ruige Land ben ik veilig, realiseerde hij zich. Daar weet ik de weg. Er zijn ontelbare plaatsen waar ik mezelf met mijn buit een tijdje onzichtbaar kan maken.

Hij schoot een steeg in tussen twee torenhoge gebouwen, behendig een betonplaat ontwijkend die achteloos uit de lucht gevallen leek en ruim de helft van het ruwe plaveisel in beslag nam. Hij zette de zak op de grond, leunde tegen een vochtige muur en bleef hijgend staan luisteren.

Zijn voorsprong was geslonken. Te horen aan hun getier en geschreeuw waren ze inmiddels het grote plein overgestoken en kwamen ze nu gevaarlijk dichtbij. Hij lachte zelfverzekerd. Het ging hem lukken uit hun grijpgrage handen te blijven. ‘Wat een beginnelingen,’ zei hij zacht. ‘Sukkels. Een goede jager werkt in stilte. Iedereen hoort deze idioten van ver aankomen!’

Hij sleepte de zak uit het zicht, achter een verweerde betonnen trap. Vanuit de oude appartementen boven hem hoefde hij geen gevaar te vrezen. Niemand wilde zich

daar vestigen. Ze stonden leeg nadat het dak lang geleden was ingestort. Sindsdien had de regen tussen de kale muren vrij spel gehad. Het was hier klam en nat; generaties bezoekers hadden alles wat nuttig leek meegenomen. Scorfanía bestond merendeels uit overwoekerde puinhopen, maar er waren wel degelijk plekken waar je droog kon wonen en de strenge winters kon doorstaan.

De Kaper haalde diep adem en sprintte naar de plek waar hem even daarvoor een riooldeksel was opgefallen. Hij haakte zijn mes in het sleutelgat, tilde het op en deed meteen een snelle stap terug. Een afgrijselijke ammoniaklucht sloeg hem in het gezicht en prikkelde zijn neus en ogen. Hij slingerde het deksel op het gebarsten asfalt en holde met betraande ogen verder de steeg in. Hij greep de zak met appels en beklom de trap, er scherp op lettend niet onderuit te gaan op de vochtige treden. De toegangsdeur van het appartement was verdwenen. Hij liep door naar de vensters aan de straatkant en verborg zich achter het verweerde kozijn. Er was geen glas meer te bekennen; de wind floot zacht en ongehinderd naar binnen. Hij hield zijn adem in en gluurde voorzichtig naar beneden.

Daar stormden de krijsende woestelingen de steeg in. Ze waren met z'n vijven, gewapend met grote knuppels. Ze stoven recht op de open rioolput af. De voorste man leek het spoor snuivend te volgen, zoals het alfamannetje van een roedel wolven dat zou doen, vertrouwend op de gave

van een onfeilbare neus. Hij was ook de enige van de troep die...